

den ærede Ministers Udtalelser, da han synes at have tillagt mig Udtalelser, saa vidt jeg forstod, som jeg ikke har brugt. Den ærede Minister sagde, at jeg havde udtalt, at der ikke var nogen ret Forstand i det foreliggende Forslag, og at jeg derfor fordømte det. Jeg tror ikke, at jeg har sagt det. Jeg tror, at der kan være god Forstand i Forslaget fra det Synspunkt, hvorfra Ministeren ser Sagen, men det kan ikke bevirke, at jeg skulde synes godt om Forslaget. Lovforslaget er sikkert meget godt udregnet, og jeg tør ikke paastaa, at man ikke har haft en god Hensigt med Lovforslaget. Den ærede Minister kunde ikke forstaa, at jeg, naar jeg fordømte Lovforslaget i den Grad, som jeg gjorde, vilde gaa ind paa de enkelte Paragraffer og Bestemmelser og give mig til at diskutere Lovforslaget paa dette Grundlag, som jeg ikke fandt godt. Jeg er imidlertid i det Tilfælde, at jeg ikke kan forhindre, at et Lovforslag kommer til Diskussion og heller ikke, at det bliver til Lov — saa enkelt staar jeg i denne Sal, at jeg ikke har noget Lod at lægge i Vægtstaaen i den Retning. Men derfor tør jeg dog ikke undlade at præcisere mit principale Standpunkt til Lovforslaget og udtale, hvad jeg anser for langt bedre, end hvad der foreligger. Og naar jeg ikke er i Stand til at faa, hvad jeg anser for det bedste i en Sag, maa jeg paatale de Mangler, Lovforslaget efter min Mening har, og sige, hvad der maa sættes ind, og hvad der maa tages ud, hvis Forslaget, hvad jeg synes er Meningen efter den Glæde, hvormed det er hilset fra den Side, som har den egentlige Indsyndelse, skal blive til Lov.

Den ærede Minister omtalte adskilligt af, hvad jeg og andre havde sagt. Jeg har udtalt, at efter min Mening er Lovforslaget for dyrt, for uretfærdigt og giver for ringe Hjælp. Overfor disse 3 Ting, som vare mine Hovedanker overfor Lovforslaget, havde den ærede Minister ikke noget reelt at indvende. Med Hensyn til den grove Uagtsomhed kom Ministeren med den Udtalelse, at han mente dog, at det ikke var rigtig at fratende Arbejderen al Ret eller Pligt til at tænke og være paa sin Plads, og han kom med den meget karakteristiske Udtalelse, at naar en Arbejder drikker sig fuld eller lægger sig til at sove, maatte det dog være en grov Uagtsomhed. Der er allerede ikke saa lidt Forskel paa de to Ting. Det at drikke sig fuld paa sin Arbejdsplads og at falde i Søvn paa sin Arbejdsplads, de to Ting staa ikke ganske i Forbindelse med hinanden. At drikke sig fuld paa sin Arbejdsplads er en Fejl, som jeg er meget

imod, men som jeg ogsaa antager, at Arbejdsgeberen meget let kan værgе sig imod ved ikke at sætte en saadan Arbejder til et ansvarfuldt Hverv. Men at en Arbejder sover paa sin Arbejdsplads, at han maatte kan falde sløvt hen, er noget ganske andet, thi man maa erindre, hvilken Arbejdstid der i Almindelighed hydes Arbejderne paa Arbejdspladserne ved et opslidende og strengt Arbejde. Der er enkelte Virksomheder, hvor der er taget Bestemmelse om, at en Arbejder ikke maa være til Stede paa Arbejdspladsen mere end en vis bestemt Tid, fordi man er overbevist om, at han ikke i længere Tid kan være aarvaagen; men det gælder ikke i alle Virksomheder. Og det, at en Arbejder under sit Arbejde kan falde og blive overvældet af Søvn, staar ikke i Sammenhæng med, at drikke sig fuld. Man har som sagt enkelte Steder værget Arbejderne derimod, og det er vist ogsaa det retteste, ved at fikse dem en kortere Arbejdstid, men det gaar man jo meget nødtig ind paa her. Det forekommer mig altsaa ikke, at min Bemærkning om den Uretfærdighed mod Arbejderne, som ligger i Bestemmelsen om den grove Uagtsomhed, sit noget stærkt Tilsvær i den ærede Ministers Udtalelse. Den ærede Minister vilde forsvare sig mod den Udtalelse, at Lovforslaget vilde bevirke Sønnens Nedgang. Jeg maa gøre opmærksom paa, at det er ikke det, jeg særlig har sagt. Ministeren nævnte, at jeg havde sagt, at Lovforslaget er en Præmie paa den lave Arbejds løn; men det kom den ærede Minister ikke rigtig ind paa. Den eneste, som udtalte dette, er det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen), der jo argumenterede ud fra, at det maatte vilde have en Nedgang i Sønnen til Følge. Jeg mener ogsaa, at det maatte nok kan blive Tilfældet, men jeg lægger navnlig Vægt paa, at den, der betaler den laveste Arbejds løn, ofte kommer til forholdsvis at betale den mindste Præmieafgift til denne Anstalt. Det berørte det ærede Medlem slet ikke, og det tror jeg heller ikke, den ærede Minister kan benægte vil blive Tilfældet, jaaledes som det er indrettet. Jeg er ikke blind for Fareklassernes Indretning, men det kommer som sagt ikke Grundprincippet ved. Overfor de øvrige Uretfærdigheder havde Ministeren heller ikke noget videre at sige. Han sagde, at man jo godt kunde se paa det, som jeg gjorde, man havde ikke været blind for, at det var Stade for det almene, at man ikke kunde faa alle med. Men mange sygne hen under deres Arbejde, og vi manglede de fornødne Oplysninger til ogsaa at komme ind paa dette. Derfor skulde man ikke af den Grund forhindre, at Loven kom i Stand.